

Ἡ Φύσις

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ
ΚΑΘ' ἙΒΔΟΜΑΔΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ—ΕΠΙΣΤΗΜΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Συνεργάται εἰσι δεκτοὶ πάντες. Δημοσιεύονται τὰ ἐγκρινόμενα ἔργα, καὶ αἱ εἰκόνες συνεργατῶν καὶ καλλιτεχνιμάτων. Ἀγγελλίαι μετ' εἰκόνων. Συδρομαὶ δεκταὶ εἰς χαρτονόμισμα παντὸς ἔθνους.

Ἐκαστον φύλλον λεπτὰ 15. Πώλησις εἰς τὰ κίβωτια καὶ πρακτορεῖα. Τόμοι ἀπλ. δρ. 8, χρυσῶδ. 10. Ἐξωτ. φρ. 14. Οἱ συδρομηταὶ λαμβάνουσι μέρος δωρεάν εἰς τὰ λοχεῖα καὶ καλλιτεχνικὰ ἔργα τῆς εὐσεύου.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2.— ΣΥΝΔΡΟΜΗ Ἐν Ἑλλάδι ἔτησίᾳ Δρ. 8.— Ἐξωτερικῶν ἔτησίᾳ Φρ. 12.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.— Ὁ νέος τοῦ Διὸς δορυφόρος ὑπὸ Γ. Μαρ.— Ἐκδρομὴ εἰς τὸν βόρειον πόλον, ὑπὸ Φρίκ.— Εἰς τὴν ἀπωτάτην Ἀνατολήν. Τὸ βασίλειον τῶν Καλακαούα, ὑπὸ Ἡλ. Οἰκ. (μετ' εἰκόνων).— Διπλοὺν δράμα. Σύγχρονον ἱστορικὸν θεήγημα (Συνέχεια) ὑπὸ Ροῦ.— Ἡ τριπλῆ γαλήνη (ποίημα) ὑπὸ Στ. Βάλβη.— Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ φύσις (ποίημα), ὑπὸ Ἰω. Μπράβου.— Τῆ θεοσκοπῆ, ὑπὸ Ἰ. Π. Π.— Καλὸς καὶ κακὸς καιρὸς. ὑπὸ Κ. Φ. Καβάφη.— Αἰνίγματα.— Ἀλληλογραφία.— Ἀγγελλίαι.

Τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης παράρτημα τοῦ γραφείου τῆς «Φύσεως» μετηνέχθη προσωρινῶς εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κωνοσάργου κεντρικὸν Γραφεῖον. Οὐχ' ἤτιον οἱ βουλούμενοι δύνανται ν' ἀποτινάξωσι δι' οἰανδήποτε πληροφορίαν, εἰς τὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Νίκης, ἀρ. 2 (τέως γραφεῖον τῆς «Φύσεως») ἤδη διαμένοντα κ. Γεώργ. Εὐσταθιάδην.

Ο ΝΕΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΣ

Οἱ ἀναγνώσται τῆς «Φύσεως», ὅσοι ἀρέσκονται νὰ ἐνδιατρίβωσι ὀλίγον καὶ εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Ἀστρονομίας, τῆς θείας τοῦ οὐρανοῦ ἐπιστήμης, γνωρίζουσι ἢ μάλλον ἐγνώριζον, ὅτι ὁ πλανήτης Ζεὺς εἶχε τέσσαρας δορυφόρους· οἱ δορυφόροι οὗτοι τοῦ Διὸς φέρουσι τὰ ἐξῆς ὀνόματα, δοθέντα αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ Σίμωνος Μαρρίου· ἀκολουθοῦσι δὲ τὴν σειρὰν ταύτην ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως.

- α.) Ἰώ· ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου τὴν 7ην Ἰανουαρίου 1610.
- β.) Ἐυρώπη· ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ Σίμωνος Μαρρίου τὴν 8ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς τοῦ ἔτους 1610.
- γ.) Γανυμήδης· ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου τὴν 7ην Ἰανουαρίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους, καὶ ὑπὸ τοῦ Σίμωνος Μαρρίου τὴν 8ην.
- δ.) Καλλιστό· ἀνακαλυφθεὶς ὑπὸ τοῦ Γαλιλαίου τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἤτοι τὴν 7ην Ἰανουαρίου 1610.

Ὁ Σίμων Μάριος εἶδε, καθὼς ὁ Γαλιλαῖος τοὺς δορυφόρους τούτους, τὴν πρώτην φοράν, καθ' ἣν διηύθυνε πρὸς τὸν Δία τὴν διόπτραν, κατασκευασθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, καὶ σχεδὸν κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν εἰς τὴν ἀποστάσιν αὐτὸν κατὰ τὴν 8ην Ἰανουαρίου, ἤτοι μίαν ἡμέραν πρότερον, θὰ ἔβλεπε τοὺς δορυφόρους αὐτοῦ πρὸ τοῦ Γαλιλαίου· εἰς τὴν 7ην Ἰανουαρίου, θὰ ἄφηνεν εἰς τὸν Γαλιλαῖον τὴν δόξαν νὰ σημειώσῃ καὶ τοὺς τέσσαρας τοῦ Διὸς δορυφόρους· καὶ ἀκόμη δὲν εἶναι βέβαιοι, ὅτι οἱ δύο οὗτοι περιόδοι παρατηρηταὶ ἕκαμον καὶ τὰς τέσσαρας αὐτῶν παρατηρήσεις συγχρόνως· εἶναι ὅμως βεβαίωτον, ὅτι τὰς παρατηρήσεις αὐτῶν τὰς ἕκαμον χωριστά.

Ποσάκις ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐστράφησαν τὰ τηλεσκόπια πρὸς τοὺς δορυφόρους τούτους, καὶ μάλιστα τὴ τηλεσκόπια τελειώτερα, μεγαλητέρας δυνάμεως, ποσάκις τὸ μέρος τοῦτο τοῦ οὐρανοῦ ἐξερευνήθη καὶ ὅμως οὐδὲν νεώτερον ἀνεκαλύφθη ὡς πρὸς τὸ σύστημα τοῦ Διὸς μετὰ τῶν δορυφῶρων αὐτοῦ! ἡ δόξα ὅμως ἐμείνε διὰ τὸν Ἀγγλον Βαρνάρδ' Ὁ ἀστρονόμος οὗτος ἐγνωστοποίησεν, ὅτι τὴν 9 Σεπτεμβρίου 1892 ἀνεκάλυψε νέον τοῦ Διὸς δορυφόρον, ἐλάχιστον, λίαν πλησίον τοῦ δίσκου τοῦ πλανήτου τούτου καὶ κεκρυμμένον ἐντὸς τῶν φώτεινῶν αὐτοῦ ἀκτίνων, δι' ὃ δυσδιάκριτος διὰ τὰ πλεῖστα τῶν ὀπτικῶν ὀργάνων.

Τὸ σύνολον δὲ τῶν μικρομετρικῶν παρατηρήσεων, τῶν γενομένων ὑπὸ τοῦ ἐφευρέτου διὰ τοῦ μεγάλου ἰσημερινοῦ τηλεσκοπίου τῆς Lick, ἕκαμεν αὐτὸν νὰ ἐξαγάγῃ τὰ ἐπόμενα συμπεράσματα.

Πολικὴ διάμετρος τοῦ Διὸς	36,094	=	84,000	=	135,640
ἰσημερινή	»	38,382	=	89,790	=	143,670
ἀπομάκρυνσις ἀνατ. τοῦ δορυφ.	48,089	=	112,500	=	181,000
»	»	47,621	=	111,410	=	179,260
»	»
ἡμ. περίοδος	11,	57'	23"	06.		

Ἡ Χαβαίν.

Ἡ ὠριαία κίνησις τοῦ νέου δορυφόρου εἶναι 300,111 καὶ ἡ ταχύτης ἐπὶ τῆς τροχιάς του 26,400 μέτρα καθ' ἕκαστον δευτερόλεπτον· εἶναι δὲ ἡ τροχία αὐτῆ 12κις τοῦ Φόβου, τοῦ πρώτου δορυφόρου τοῦ Ἄρεως.

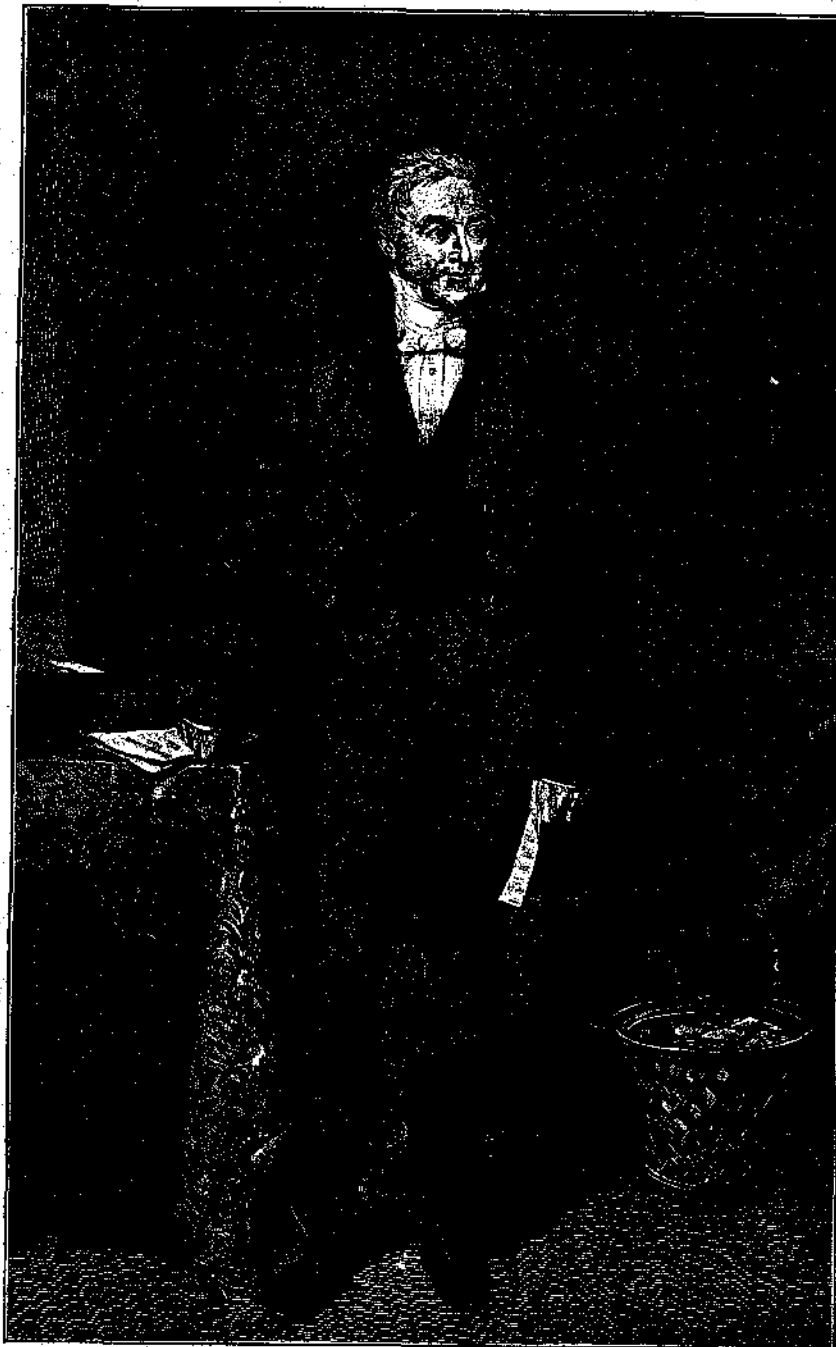
Ἡ ὀριζοντία αὐτοῦ παράλληλις τοῦ ἰσημερινοῦ εἶνε 21°,51, ἡ δὲ ἀπόστασις αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ δίσκου τοῦ Διὸς 67000 μέτρα ἢ 108000 χιλιόμετρα,

τότα μ. π. ο. υ., δεισιμαίμων έθος διαδεδομένον ανά πάσας τὰς νήσους τῆς Πολυνησίας καὶ συνιστάμενον εἰς εἶδος τι θρησκευτικῆς ἀπαγορεύσεως ἐφερομένης ὑπὸ τῶν ἱερίων ἢ τῶν φυλάρχων. Πανταχοῦ σχεδὸν ἡ ὑπερτάτη τιμωρία ἦτο τὸ ταμποῦ, ὃ ὑποβαλλόμενος εἰς τοῦτο ἐθεωρεῖτο ἄνθρωπος ἀφωρισμένος, ὃν οὐ μόνον δὲν ἤδυνάτο τις νὰ ἐγγίσῃ, ἀλλὰ οὐδὲ νὰ ῥίψῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα ἐπιτρέπεται. Ἡ παράβασις δὲ τούτων συνεπήγετο τὰς ἀπανθρωποτέρας τῶν ποινῶν καὶ πολλάκις αὐτὸν τὸν θάνατον. Τὸ βάρβαρον τοῦτο ἔθος ἀπὸ τῆς ἐκείσε ἐγκαταστάσεως τῶν Εὐρωπαίων καὶ τῆς, ἧς ἐμνήσθημεν, ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον τῆς Ὁαχούης Καμεχαμεχά τοῦ Β'. ἤρξαντο καταλυόμενον μικρὸν κατὰ μικρὸν, ὥστε ἤδη οὐδαμοῦ σχεδὸν ὑφίσταται. Ἄλλ' ἐντὸς ὀλίγου ὁ βασιλεὺς οὗτος καθιέρησεν ὑπὸ τοῦ δυσανασχετήντος λαοῦ καὶ μετέβη ν' ἀφήσῃ τὰ κῶλα ἐν Λονδίῳ τῷ 1824.

Μετὰ τινα ἔτη, τῷ 1843, ἡ Χαβαίη κατελήφθη ὑπὸ τινος ἀξιωματικοῦ τοῦ ἀγγλικοῦ ναυτικοῦ, ἀλλ' ἡ πράξις αὕτη ἐχαρακτηρίσθη ἀνόσιος τότε (ἤδη βέβαια δὲν θὰ συνέβαινε τὸ αὐτὸ) καὶ ἀπεδοκιμάσθη, καίτοι ἡ ἀποικιακὴ πολιτικὴ τῆς πολυνηθίδος Ἀλβιδῶνος δὲν φέρει ὀλίγα τοιαῦτα στίγματα, ἀλλὰ τί πειράζει ὅταν ὄλα γίνονται χάριν... τοῦ πολιτισμοῦ!.. Οὕτω δὲ ἡ Χαβαίη ἀφέθη αὐθις ἐλευθέρη.

Ἐκτότε ἀποτελεῖ μετὰ τῶν λοιπῶν 11 νήσων τοῦ ἀρχιπελάγους μικρὸν συνταγματικὸν βασίλειον, ὅπερ ἐντὸς ὀλίγου κατέστη κέντρον σημαντικοῦ ἐμπορίου, πολὺ ἐλαττωθέντος δυστυχῶς ἀπὸ τῆς ἐξαφανήσεως τῶν φαλινοθηρίδων. Ἄλλοτε ὁ λιμὴν τῆς Ὀνολουλοῦ μόνον ἐξώπλιζεν ὄντως μέγαν ἀριθμὸν ἐκ τῶν πλοίων τούτων, εἰς ὃν προστέθεντο περὶ τὰ 600 ἐτησίως. Ἦδη ὁμῶς, τῆς ναυτιλίας καταπεσοῦσης, παρήκμασε, φυσικῶ τῷ λόγῳ, καὶ τὸ ἐμπόριον. Οὐχ' ἦντον, καὶ τὸ ἤδη ὑφιστάμενον τοῦ ζαχαροκαλάμου καὶ τῶν κτηνῶν ἄρκετὰ εἰσοκομίζε. κεφάλαια. Ἐπίσης δ' ἐξάγονται δι' ἅγιον Φραγκίσκον πορτοκάλια καὶ βανίλια μικρᾶς σχετικῆς ἀξίας. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ ἐσωτερικὸν ἐμπόριον, δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐν Ὀνολουλοῦ εὐρίσκονται τὰ πάντα, ὡς ἐν Παρισίῳς ἢ ἐν Λονδίῳ, — δὲν δυνάμεθα βέβαια νὰ εἰπώμεν τὸ αὐτὸ καὶ περὶ... Ἀθηνῶν. — Κατ' ἐπίσημους στατιστικὰς πληροφορίας ἡ εἰσαγωγὴ ἀνέρχεται εἰς 26,000,000 ἢ δὲ ἐξαγωγὴ εἰς 44,000,000 φρ. Καὶ ταῦτα ἐπὶ πληθυσμοῦ 70,000 ψυχῶν.... Καὶ ὀνομάζεται ἐμπορικὴ χαρεζία τοῦτο ἐκεῖ... τί θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς;

Ὁ στρατὸς τῆς χώρας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐμπόριον, ἀριθμεῖ... ἐξήκοντα ἄνδρας ὀπλισμένους διὰ πυροβόλων τῶν τελευταίων πάντοτε συστημάτων καὶ σχηματίζει τὴν βασιλικὴν

Ῥοβέρτος Ἡλλ.

(Ἐκ τῆς Ἱστορίας τοῦ 19^{ου} αἰῶνος).

24 μέλη. Ὅπως ἐκλεχθῆ τις βουλευτῆς δὲν νὰ ἔχη ἐτήσιον εἰσόδημα 250 τοῦλάχιστον δολαρίων (1,250 φρ.) καὶ ἓνα ἐκλέξῃ, ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 75 δολαρίων (375 φρ.) ἐτησίως.

Τὸ Νομοθετικὸν σῶμα εἶνε ἐμμισθον, ἐξοδουόμενον δι' ἐτησίως ἀντιμισθίας αὐτοῦ 15,000 δολ. (75,000) περίπου. Τὸ ἀνακτοβόλιον συγκροτεῖται ἐκ τριῶν Ὑπουργῶν ὀνομαζομένων ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Ἐσωτερικῶν τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης ἀναπληροῦ ὁ Γενικὸς δικηγόρος ἢ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποῖου ὑπάγονται πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους.

(Ἐκτετατὸ τὸ τέλος) Ἡ.Ι. Οἰκ.

φρουράν, ἧτις εἶνε ὀργανωμένη κατὰ τὸ πρῶσιον σύστημα. Καί, πρᾶγμα ἀπίστευτον, οἱ ἐξήκοντα αὐτοὶ ἄρκοσι πρὸς διατήρησιν τῆς τάξεως ἐν χώρῃ, ἔπου τὸ ἐγκλημα σχεδὸν ἀγνοεῖται ἢ ἀπαντᾷ ἐνιαχοῦ μόνον παρὰ τοῖς ξένοις ἐπόλοις καὶ πρὸ πάντων τοῖς Κινέζοις.

Ἡ Αὐλὴ τῆς Χαβαίας εἶνε ἀπλουστάτη. Πρὸ τοῦ εἰς Εὐρώπην (1881) ταξιδίου του, ὁ ἐσχάτως τελευτήσας βασιλεὺς Καλακούα ὁ Α', ἦν ὁ ἀπλοῦστερος ἄνθρωπος τοῦ βασιλείου του, καί, ὡς ἐκ τούτου, δημοτικώτατος. Ἄλλ' ὁ Χαβαϊκὸς λαὸς οὐδαμῶς φαίνεται ἠγχαριστήθῃ ἐκ τῆς περιηγήσεως ταύτης τοῦ ἀρχόντος του. Αἱ ἐφημερίδες, — διότι ὑπάρχουν καὶ ἐν Ὀνολουλοῦ ἐφημερίδες, — κατέκρινον δριμύτως τὰ παράλογα ἐξόδα, τὰς γελοίας ἀδυναμίας τῶν μεγάλειοτήτων καὶ τὰς ἀλόγους δαπάνας ἃς οἱ τοιοῦτοι περίπατοι συνεπάγονται ἢ γλώσσα τῶν ἢ το καυστικώτατῃ ὡς πρὸς τὴν «κωμωδίαν τῆς στέψεως» τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1874, ἧτις πολὺ ἐστοίχισεν εἰς τὴν χώραν, διότι ὁ τύπος ἐν Ὀνολουλοῦ χαιρεῖ ἀπὸλυτον ἐλευθερίαν, καί, — πρέπει νὰ τὸ ἐμολογήσωμεν ἡμεῖς οἱ βρενθούμενοι ἐπὶ ἐλευθερίᾳ θεσμοῖς, — τῆς ἐλευθερίας ταύτης γνωρίζει νὰ ποιῆται ἐν καιρῷ εὐρείαν χρῆσιν.

Ὁ βασιλεὺς οὗτος οὐδέποτε σχεδὸν ἔδωκεν ἑορτὰς, καθότι ἡ βασίλισσα Καπιόλαν δὲν ὠμίλει τὴν ἀγγλικὴν, ἐπερ ἀπαραίτητον διὰ τὴν πρὸ τοῦ Χαβαϊκοῦ πληθυσμοῦ παρουσίαν τῆς, ἐν ᾧ πρωτεύει τὸ ἀμερικανικὸν στοιχεῖον. Ἀπ' ἐναντίας οἱ δύο προκάτοχοί του ἦσαν λίαν φιλέοργοι, ἐκάστοτε σχεδὸν διοργανοῦντες πανηγύρεις. Τοῦ βασιλέως ἡ ἐτήσια ἐπιχορήγησις εἶνε 40,000 δολάρια (200,000 φρ.).

Τὸ Κοινοβόλιον τοῦ κράτους συγκαλεῖται κατὰ διετίαν καὶ συγκροτεῖται ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν Εὐγενῶν ἀριθμοῦς 20 μέλη διοριζόμενα ὑπὸ τοῦ Στέμματος, καὶ τῆς τῶν ἀντιπροσώπων, ἀριθμοῦς τοῦλάχιστον

φρουράν, ἧτις εἶνε ὀργανωμένη κατὰ τὸ πρῶσιον σύστημα. Καί, πρᾶγμα ἀπίστευτον, οἱ ἐξήκοντα αὐτοὶ ἄρκοσι πρὸς διατήρησιν τῆς τάξεως ἐν χώρῃ, ἔπου τὸ ἐγκλημα σχεδὸν ἀγνοεῖται ἢ ἀπαντᾷ ἐνιαχοῦ μόνον παρὰ τοῖς ξένοις ἐπόλοις καὶ πρὸ πάντων τοῖς Κινέζοις.

Ἡ Αὐλὴ τῆς Χαβαίας εἶνε ἀπλουστάτη. Πρὸ τοῦ εἰς Εὐρώπην (1881) ταξιδίου του, ὁ ἐσχάτως τελευτήσας βασιλεὺς Καλακούα ὁ Α', ἦν ὁ ἀπλοῦστερος ἄνθρωπος τοῦ βασιλείου του, καί, ὡς ἐκ τούτου, δημοτικώτατος. Ἄλλ' ὁ Χαβαϊκὸς λαὸς οὐδαμῶς φαίνεται ἠγχαριστήθῃ ἐκ τῆς περιηγήσεως ταύτης τοῦ ἀρχόντος του. Αἱ ἐφημερίδες, — διότι ὑπάρχουν καὶ ἐν Ὀνολουλοῦ ἐφημερίδες, — κατέκρινον δριμύτως τὰ παράλογα ἐξόδα, τὰς γελοίας ἀδυναμίας τῶν μεγάλειοτήτων καὶ τὰς ἀλόγους δαπάνας ἃς οἱ τοιοῦτοι περίπατοι συνεπάγονται ἢ γλώσσα τῶν ἢ το καυστικώτατῃ ὡς πρὸς τὴν «κωμωδίαν τῆς στέψεως» τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1874, ἧτις πολὺ ἐστοίχισεν εἰς τὴν χώραν, διότι ὁ τύπος ἐν Ὀνολουλοῦ χαιρεῖ ἀπὸλυτον ἐλευθερίαν, καί, — πρέπει νὰ τὸ ἐμολογήσωμεν ἡμεῖς οἱ βρενθούμενοι ἐπὶ ἐλευθερίᾳ θεσμοῖς, — τῆς ἐλευθερίας ταύτης γνωρίζει νὰ ποιῆται ἐν καιρῷ εὐρείαν χρῆσιν.

Ὁ βασιλεὺς οὗτος οὐδέποτε σχεδὸν ἔδωκεν ἑορτὰς, καθότι ἡ βασίλισσα Καπιόλαν δὲν ὠμίλει τὴν ἀγγλικὴν, ἐπερ ἀπαραίτητον διὰ τὴν πρὸ τοῦ Χαβαϊκοῦ πληθυσμοῦ παρουσίαν τῆς, ἐν ᾧ πρωτεύει τὸ ἀμερικανικὸν στοιχεῖον. Ἀπ' ἐναντίας οἱ δύο προκάτοχοί του ἦσαν λίαν φιλέοργοι, ἐκάστοτε σχεδὸν διοργανοῦντες πανηγύρεις. Τοῦ βασιλέως ἡ ἐτήσια ἐπιχορήγησις εἶνε 40,000 δολάρια (200,000 φρ.).

Τὸ Κοινοβόλιον τοῦ κράτους συγκαλεῖται κατὰ διετίαν καὶ συγκροτεῖται ἐκ τῆς Βουλῆς τῶν Εὐγενῶν ἀριθμοῦς 20 μέλη διοριζόμενα ὑπὸ τοῦ Στέμματος, καὶ τῆς τῶν ἀντιπροσώπων, ἀριθμοῦς τοῦλάχιστον

24 μέλη. Ὅπως ἐκλεχθῆ τις βουλευτῆς δὲν νὰ ἔχη ἐτήσιον εἰσόδημα 250 τοῦλάχιστον δολαρίων (1,250 φρ.) καὶ ἓνα ἐκλέξῃ, ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 75 δολαρίων (375 φρ.) ἐτησίως.

Τὸ Νομοθετικὸν σῶμα εἶνε ἐμμισθον, ἐξοδουόμενον δι' ἐτησίως ἀντιμισθίας αὐτοῦ 15,000 δολ. (75,000) περίπου. Τὸ ἀνακτοβόλιον συγκροτεῖται ἐκ τριῶν Ὑπουργῶν ὀνομαζομένων ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Ἐσωτερικῶν τῶν Οἰκονομικῶν καὶ τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὸν Ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης ἀναπληροῦ ὁ Γενικὸς δικηγόρος ἢ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς ἐπικρατείας, εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ὁποῖου ὑπάγονται πᾶσαι αἱ ὑποθέσεις τοῦ Κράτους.

(Ἐκτετατὸ τὸ τέλος) Ἡ.Ι. Οἰκ.

ΔΙΠΛΟΥΝ ΔΡΑΜΑ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Ἡ Μαίρη πρὸ τοῦ πεπρωμένου αὐτῆς.

Τὴν ἐπομένην ἡ Μαίρη ἠγέρθη λίαν περίλυπος καὶ σκεπτικῆ. Περιέργον τι ὄνειρον τὴν εἶχε ἐντελῶς μεταβάλει καὶ μεταφέρει εἰς κόμους ἀλλοκότους. Εἶχεν ὄνειρευθῆ, ὅτι εὐρήθη εἰς ἀγνωστὸν τινα τόπον, πλήρη μαγίας καὶ καλλονῆς, ἤσυχον, γαλήνιον, φαντασιώδη καὶ ἀκατανόητον, ἐνθα οὔτε θόρυβος, οὔτε ἀνησυχία ἢ ἀταραξία τις ψυχικὴ ἐπεκράτει, ὅπου οὐδὲν πάθος ἠσθάνετο, καὶ τὰ πάντα ἐκινουνοῦτο καὶ διεῖχον ἀθουρῶως, μηχανικῶς καὶ ἡρέμως. Ἐβλεπε πρόσωπα συνήθη μὲν ἀλλ' ἀγνωστα, κίνησιν ὀργανικὴν, ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλ' ὅπου αἱ αἰσθήσεις δὲν ἐλιτοῦργουν, καὶ ἡ ἐνόργανος φύσις ὑφίστατο χωρὶς νὰ φαίνεται, ὅτι ὑπόκειται εἰς νόμους ἀναγκαστικούς. Συνέζη δὲ καὶ αὕτη ἐκεῖ μετ' αὐτῶν καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν αὐτοβούλως, ὅπως ἤθελε καὶ ἠρέσκετο, ἄνευ κόπου, σωματικῆς στενοχωρίας ἢ καὶ διανοητικῆς ἐξαντλήσεως. Ἡ ὕλη ἐφωρᾶτο μεσολαβοῦσα μόνον φαινομενικῶς, ἀλλ' οὐδαμοῦ αὕτη ὑπέπιπτεν εἰς τὴν αἰσθάνειν. Ὁρασις καὶ διάνοια ἦσαν τὰ μόνα ἀπτὰ συστατικὰ στοιχεῖα τοῦ τόπου ἐκεῖνου, ἐνθα οὔτε ἀρχὴ, οὔτε τέλος, οὔτε ὄριζον, οὔτε ἔδαφος, οὔτε ἔκτασις οὔτε περιορισμὸς ἐφαίνετο οὐδαμοῦ ὑπάρχων.

«Περίεργον! τί μέρος ἦτο αὐτὸ ὅπου εὐρίσκοντο, διελογιζέτο ἡ Μαίρη. Οὔτε κόσμος γνωστὸς ἦτο, ἀλλ' οὔτε καὶ ἀγνωστὸς, ἀλλ' ἐν τούτοις ὠραίῳ, εὐχάριστο, ἰδανικῷ, ἀπαθῆς, πλήρῃ γοήτρου καὶ φαντασίας! Νὰ ἦναι ἀρά γε ὁ ἀγνωστὸς ἡμῖν ἐκεῖνος ἰπουράνιος κόσμος, εἰς ὃν μετὰ θάνατον μεταβαίνομεν; Ἄ, ἴσως, διότι ἀφοῦ ἀφήσωμεν ἐνταῦθα τὸ ἐλλεινὸν σαρκίον, ὅπερ διὰ νὰ ζῆσῃ καὶ συντηρηθῇ ἐνταῦθα ὑποβάλλεται εἰς τῶσους κόπους καὶ θυσίας καὶ ἀγῶνας καὶ ἀσθενείας καὶ πάθη, μεταβαίνομεν διὰ μόνης τῆς διανοίας, φερούσης τὴν σωματικὴν μας μορφήν, εἰς τὸν ἄλλον τὸν ἄνευ ἔκτασεως καὶ περιορισμοῦ κόσμον. Ἄ, ναι, αὐτὸς πρέπει νὰ ἦναι, ναι, ἐκεῖ ἡ μέλλουσα ζωὴ. Τὸ ὄνειρόν μου αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἔχη οὐδεμίαν ἔννοιαν. Ἡ διάνοιά μου μετεφίρθη ἐκεῖ, ὦ ναι, ἐκεῖ, εἰς τὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον ἐφανταζομένην, καὶ ὅπου δύναται τις νὰ ζῆσῃ ἀνεξαρτήτως καὶ αὐτοβούλως, χωρὶς νὰ ἔχη ἀνάγκην χρημάτων, ἐνδυμάτων, κατοικίας, θερμότητος καὶ ψύχους, τροφῆς καὶ κλίνης, καὶ τὸ κἄλλεστον πάντων, χωρὶς νὰ ὑποβάλληται εἰς τὰς ἀφορητοῦς ματαίας καὶ γελοίας ταύτας κοινωνικὰς συνθήκας. Οὐδεμία ἀνάγκη ὑφίσταται ἐκεῖ νὰ ἐπικαλῆσαι τὸν θάνατον διὰ νὰ σὲ ἀπαλλάξῃ τῶν δεινῶν τοῦ κόσμου αὐτοῦ, οὔτε διατρέχεις τὸν κίνδυνον νὰ στενοχωρηθῆς δι' οὐδεμίαν ἑλλειψιν. Ἐκεῖ δύνασαι ν' ἀγαπᾷς αἰωνίως χωρὶς ν' ἀνησυχῆ τις καὶ χωρὶς νὰ σὲ διαταράξῃ οὐδεὶς κίνδυνος, οὐδὲν κώλυμα. Φραγκῶς, ἀντίστασις καὶ περιορισμὸς δὲν εὐρίσκουσιν ἤγῳ εἰς τὸ ἀχανές. Ναι, αὐτὸς εἶναι ὁ μέλλων κόσμος... τὸν εἶδον, καὶ ἐκεῖ θὰ μεταβῶ ταχέως.»

Καταληφθεῖσα δὲ ὑπὸ μικρᾶς μελαγχολίας ἐσιώπησεν. «Ὀλίγα εἶναι αἱ ἡμέραι μου ἐνταῦθα, ἐξηκολούθησε, τὸ γνωρίζω πρὸ πολλοῦ, καὶ δὲν ἔχον ἀνάγκην νὰ τὸ μάθω τῶρα ἀπὸ τὸ γράδιον ἐκεῖνο. Θ' ἀποθάνω, τὸ βλέπω, θὰ φύγω ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν, ὅπου δὲν δύναμαι πλέον νὰ ζῆσω, καὶ ὅπου ἡ φαντασία μου δὲν χωρεῖ πλέον. Ὁ κόσμος οὗτος εἶναι ἤδη ἄχθος ἀφόρητον δι' ἐμέ. Νὰ καταπιῶ τῶρα πλέον, τὸν ἔρωτά μου, ὅστις ἐφθασε εἰς τὸ ἀπροχώρητον,

εἶναι ἀκατόρθωτον πρᾶγμα νὰ λησμονήσω καὶ νὰ λησμονηθῶ ἀδύνατον, ἀρα θ' ἀποθάνω καὶ θ' ἀποθάνω ταχέως... Ἄλλ' ὁ Μιχαὴλ πρέπει ν' ἀγνοῇ τοῦτο. Αὐτὸς πρέπει θὰ ζῆσῃ. Αὐτὸς δὲν μοι ἔπταισε εἰς οὐδέν».

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ μακρὸν σκεπτομένη οὕτω, μόνη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ὅτε στενοχωρηθεῖσα ἐκ τοῦ καύσωνος καὶ τῆς θλίψεως, ἤνοιξε τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀντίκρυσαν ἀμέσως τὴν Ἀκρόπολιν.

Αἰφνης τῇ ἐπῆλθεν ἀπαισία τις σκέψις. Διελογίσθη παραχρῆμα ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος καὶ ὡς ἄλλος Αἰγεύς, ὡς ἄλλη Σαπφὼ νὰ κατακρημνισθῇ ἐκείθεν ἐπὶ τῶν βράχων καὶ νὰ δώσῃ οὕτω τέρμα εἰς τὴν ἀφόρητον ζωὴν τῆς. Ἀλλὰ δύο τινὰ ἀνεχαιτίσαν τὴν ὀρμὴν τῆς. Τὸ ἐγκλημα καὶ ὁ ἔρωσ. «Ἡ αὐτοκτονία, εἶπε καθ' ἑαυτήν, εἶναι ἐγκλημα, ὁ δὲ ἔρωσ εἶναι ὁ δεσμὸς τοῦ κόσμου ὁ συνδέων τὸ πνεῦμα πρὸς τὴν ὕλην. Μοὶ εἶναι ἐπιτετραμμένον ν' ἀσεβήσω πρὸς τὸν Πλάστην καὶ νὰ διαρρήξω τὰ δεσμά, ἅτινα με συνδέουσι πρὸς τὴν γῆν.»

Δὲν ἔβραδνε νὰ εὐρῆ τὴν λύσιν τοῦ φοβεροῦ τούτου διλήμματος. «Ὁ ἐκτιθέμενος, εἶπεν, εἰς τὸ ψῦχος, εἰς τοὺς ἀνέμους, εἰς τὴν πυρᾶν, εἰς τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων, εἰς τὸ ἐγκλη-

Τὸ Σύννεϋ

μα τέλος καὶ τοὺς κινδύνους ἀκουσίως ἐαυτοῦ, ἀλλὰ μόνον κα μόνον, διότι ἡ ψυχικὴ του διάθεσις φέρει τὸ σαρκίον του πρὸς αὐτοῦ, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ καὶ εἶτα τὸ θανατόνει, εἶναι ἀρά γε ἔνοχος; Ὁ σφοδρὸς ἔρωσ, ἀκριβῶς διότι ἡ ψυχικὴ διάθεσις, ἡ κλίσις τῆς καρδίας του τὸν ἀγεῖ εἰς τοὺς κρημνοὺς, εἰς τὸν βωμὸν τοῦ ἔρωτος, χωρὶς ὁ τέλος νὰ τὸ θέλῃ καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ, εἶναι ἔνοχος; Ὁ πτωχὸς ναύτης, διότι ὁ πρὸς τὴν ἐξηγρωμένην θάλασσαν ἔρωσ του φέρει αὐτόν καὶ τὸν θάπτει εἰς τὸ ἀχανές, εἰς τοὺς κόλπους τῶν πελωρίων κυμάτων, εἶναι καὶ αὐτὸς ἐγκληματίας; Ἐγκληματῶ λοιπὸν καὶ ἐγώ, διότι ἡ πτωχὴ καὶ ὀρφανὴ μου καρδιά με ἔφερον εἰς συνάντησιν πρὸς τὸν, ἀκουσίως καὶ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ, μετ' οὐ ἀνήλθον εἰς τὸν Πολυγῶθ τῷ δεσμοῦ; ἐγκληματῶ διότι ἐγαπᾷ; ἐγκληματῶ διότι μέχρι τρυγῶς θέλω νὰ πῶ τὸ ποτήριον τῆς συμπαθείας; ἐγκληματῶ διότι ἠσπάσθην τὸ ἔργον τοῦ Πλάστου; καὶ δι-

ὅτι ἀφικόμενον εἰς τὸ ἕκαστον σημεῖον καὶ ὄριον τοῦ καθήκοντος; . . . Ἄ, ὄχι, ὁ Θεὸς εἶναι ὁ πατὴρ μου καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃ. Τίς δὲ οἶδεν, ἂν ἐκείνους δὲν μὲ ὠθήσῃ πρὸς τὴν τολμηρὰν ἀπόφασιν μου καὶ δὲν ἔστειλε τὴν μητέρα μου ἐκεῖ ἐπί τὸν Παρθενῶνα νὰ μὲ περιμένῃ, νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ εἰς τὸ διάθεμά μου, αὐτὴ πρώτη νὰ ὠθήσῃ τὸ σῶμά μου πρὸς τοὺς βράχους καὶ αὐτὴ νὰ παραλάβῃ τὴν ψυχὴν μου καὶ νὰ μὲ ὠδηγήσῃ εἰς τὰ πόδια τῶν ποδῶν ἐκείνου, τὸν ὁποῖον τρέμωμεν ὅταν συλλογιζώμεθα εἰς παρομοίας περιστάσεις. . . . Ναι, ἡ μήτηρ μου θὰ στρωννύῃ ἤδη τὸ ἔδαφος με ἄνοιον, μὲ χλόην καὶ μαλακὰ ὑφάσματα, διὰ νὰ μὴ κτυπήσω, νὰ μὴ χαλάσω τὸ πρόσωπόν μου, νὰ μὴ αἰσθανθῶ πόσον ὅταν πᾶσω ἐκεῖ ἐπὶ τῶν σκληρῶν ἐκείνων βράχων. . . Ἄ! νὰ τὴν, τὴν βλέπω, μὲ περιμένει! . . . νὰ τὴν, εἶναι ἡ μήτηρ μου, ἥτις ἵσταται ἤδη ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος, . . . νὰ τὴν, ἴδου, αὐτὴ εἶναι, κρατεῖ εἰς χεῖρας τῆς ἄνθη πολλά, τᾶπαντα, συνδόνην, καὶ ἕνα σταυρὸν. . . . Στάσου, μῦτερ, ἐρχομαι, ἔφθασα.

Καὶ ἔσπευσε νὰ φορέσῃ τὸν πῖλόν της διὰ νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ἐλαφρὸς τις κρότος ἤκουσθη εἰς τὴν θύραν.

— Τίς εἶναι; ἀνέκραξεν ἡ Μαίρη.

— Ἐγὼ, ἀνοιξόν, ἀγαπητῆ μου, ἴγώ εἰμαι, σοὶ φέρω κατὶ τι καλόν, ἠκούσθη φωνὴ τις ἐξωθεν.

Ἦτο ἡ μίς Θόρπ.

— Σοὶ φέρω, ἐξηκολούθησε μειδιῶσα καὶ μετὰ ζωηρότητος, τί νομίζεις; τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον μοὶ ἐζήτησες πῆρison, ἐνθυμείσαι, τὸ βιβλίον δὲ οὐ θὰ γνωρίσῃς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑλλήνος. Ἴδου αὐτό, ἀγαπητῆ μου, τὸ εὖρον, ἵσως ἐβράδυνα, ἀλλὰ, σοὶ τὸ προσιπών, ἔπρεπε νὰ φροντίσω πρῶτον, νὰ γράψω, νά. . .

— Ναι, φιλιτάτη, ἐνθυμοῦμαι, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ, πλὴν εἶναι ἄργα. . .

— Ἄργα; καὶ διατί;

— Διότι τὴν ἐγνώρισα πλέον τὴν καρδίαν τοῦ Ἑλλήνος, τὴν ἐσπούδασα καλῶς.

— Πῶς; τί λέγεις; ἐπρομηθεύθης λοιπὸν τὸ κατάλληλον βιβλίον καὶ δὲν μοὶ εἶπες τίποτε;

— Ναι, ἐπρομηθεύθη τὸ ἀληθὲς βιβλίον, φιλιτάτη, ὑπέλαθεν ἡ Μαίρη, ἵαν περιλύπως, καὶ ἐμελέτησα καλῶς, κάλλιστα ἀμλίστα, τὴν ἀτυχὴ αὐτὴν καρδίαν.

— Πῶς; κατάρθρωσε τοῦτο, εἰμαι περίεργος; δὲν μοὶ λέγεις σὲ παρακαλῶ;

— Ναι, νὰ σοὶ τί εἶπω, ἀμλίστα, ἐλευθέρως, δὲν μοὶ εἶσαι οὐ ξένη.

Ἡ μίς Θόρπ παραχθῆσα ὀλίγον ἐκ τῶν ἀλλοκότων τούτων λέξεων τῆς Μαίρης, ἔλαβε καθίσμα καὶ παρητήρει αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ὅταν θέλῃς νὰ μάθῃς, νὰ μελετήσῃς τι, ἠρώτησεν ἡ Μαίρη τὴν μοναδικὴν ἐκείνην φίλην της, προτιμᾶς νὰ ἐχῆς ἐνώπιόν σου τὸ ἀντίτυπον, τὸ ὑπόδειγμα, ἢ κάλλιον τὸ φυσικὸν αὐτοῦ πρωτότυπον;

Ἡ μίς Θόρπ, ὑποκρίθεισα ὅτι δὲν ἐνόησε, παρητήρει τὴν Μαίρη ἀσκαρδαμυκταί.

— Προτιμᾶς τὸ ἀντίτυπον ἢ τὸ φυσικόν; σ' ἐρωτῶ, ὑπέλαθεν ἐνδιαφερόντως ἡ Μαίρη.

— Τὸ φυσικὸν βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ Θόρπ, ἀλλὰ δὲν ἐνοῶ καλῶς τί θέλεις νὰ εἶπῃς με τούτο.

— Ἴδου. Ὅταν θέλῃς νὰ σπουδᾶς τὴν ἐξελίξιν ἑνὸς ῥόδου, θὰ προτιμᾶς νὰ μελετήσῃς αὐτὸ ἐπὶ τῆς εἰκόνας του, ἐσχιδιάσμενον ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἢ ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ, ἐπὶ τοῦ ῥόδου αὐτοῦ, ἀποφυλλίζουσα φύλλον πρὸς φύλλον, ἕως ὅτου φθάσῃ εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ ἴδῃς ὀφθαλμοφανῶς, ἀπτῶς ἀμλίστα τὴν καρδίαν του, καὶ τὴν μελετήσῃς;

— Ἐπὶ τοῦ φυσικοῦ βεβαίως, ἀλλὰ δὲν ἐνοῶ τί σχέσιν ἔχει τοῦτο πρὸς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑλλήνος, καὶ τὸ βιβλίον ὅπερ μοὶ ἐζήτησας καὶ σοὶ ἐκόμισα.

Ἡ Μαίρη σκεφθεῖσα τότε, ὅτι ἐξεμυστηρεύθη, καὶ ὅτι ἀπεκάλυπτε τὴν καρδίαν της ὑπὲρ τὸ δέον, εἰώπησε.

— Μαίρη, ὑπέλαβε τότε ἡ Μίς Θόρπ, ἀγαπᾶς καὶ ἀγαπᾶς σφοδρῶς. Πρόσεξον.

Ἡ Μαίρη εἰσώπα, νεύουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω.

— Μαίρη, ἀγαπᾶς; ἠρώτησεν ἡ Θόρπ.

— Ναι, ἀγαπῶ, ἐφέλισεν ἡ Μαίρη, ἐρυθριάσα.

— Τὸ ἐνόησα, ἀπήντησεν ἡ Μίς Θόρπ, τὸ ἐμάντευσα. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἔρωτος αὐτοῦ, ἀγαπητῆ μου, δύνασαι νὰ μοὶ εἶπῃς, εἶσαι εὐχαριστημένη;

— Ὁ, πολὺ. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ τὸ μάθῃς ταχέως. . . σήμερον. . . θὰ τὸ ἴδῃς. Ἄλλὰ, ἐπίτριψον, ἀγαπητῆ μου, νὰ ἐξέλθῃ, ὀλίγον, ἔχω ἀνάγκην ἀέρος, θὰ σοὶ εἶπω δὲ τὰ πάντα ἅμα ἐπιστρέψω.

Καὶ ἱερθεῖσα, ἠσπᾶσθη σακρούουσα τὴν φίλην της, ἥτις βλέπουσα τὴν προφανῆ ταραχὴν αὐτῆς δὲν ἐπέμεινε νὰ μάθῃ πλείω, καὶ ἐξῆλθε λαβούσα ἑσπευσμένως τὴν πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν ἄγουσαν.

Φθάσα ἡ Μαίρη πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἀρχαίου τούτου τεμένους, ἐζήτησε τὴν κλεῖδα τῆς θύρας τῆς ἀνόδου ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος παρὰ τοῦ φύλακος Γέρω-Στάθη, καὶ ἀμέσως ἀνήλθεν ἐπ' αὐτοῦ. Ἐβριψε τότε βλέμμα κύκλωθεν αὐτῆς, εἶτα κάτω ἐπισταμένως, ἐζήτησε τὰ πάντα, τὰς ἀποστάσεις, τὰς θέσεις, τὸ ἔδαφος, καὶ εἶτα ἐκάθισεν ἐπὶ τινος λίθου παρατηροῦσα καὶ σκεπτομένη.

Διετέλει ἤδη ἐντελῶ; ἀτάραχος καὶ ἀποφασιστικῆ, μὴ πτοουμένη πρὸ τοῦ θανάτου καὶ ἐν τούτοις διαλογιζομένη ἐπὶ τὴν ζωὴν.

— Ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἔμπρος ἐπέβη καὶ ἀπέρχομαι τοῦ κόσμου τῆς θλίψεως, τῆς πικρίας, τῶν βασάνων καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως. Μετ' ὀλίγα λεπτά, καθ' ἃ βεβαίως θὰ ὑποστῇ τραχίαν συγκίνησιν, ἀνήκουστον ταραχὴν καὶ πόνον τὸ σῶμα μου, θὰ κλείσω διὰ παντὸς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ ἐλεεινοῦ τούτου σαρκίου, καὶ εἶτα θ' ἀνοιχθῶσιν οἱ τῆς διανοίας καὶ τῆς αἰωνιότητος. Ἐμπρός. . .

Καὶ ἱερθεῖσα, ἐπεχείρησε νὰ ἐκτείνῃ πρὸς τὸ κενὸν τὸ σῶμα, ὅτε ἀκαριαίᾳ τῆς σιέφῃς διήλθε τῆς διανοίας της.

— Ὁ Μιχαὴλ; εἶπεν, ὁ Μιχαὴλ, καὶ βέβαιως βλέμμα πρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ νοσοκομείου εἶδεν αὐτὸν μεταβαίνοντα εἰς τὴν ὑψηλείαν του. . . Ν' ἀποθάνω, ἐξηκολούθησε, χωρὶς νὰ ἴδω τὸν Μιχαήλ, χωρὶς νὰ τὸν ἀποχαίρεισω, ἔ, εἶναι ἀδύνατον.

Ἐνθυμηθεῖσα εἶτα ὅτι δὲν ἐτακτοποιήσε τὰ πράγματά της ἐν τῷ δωματίῳ της, ὅτι οὐδένα ἀπεχαίρειται, καὶ ὅτι ὠφείλε πρὶν ἀπέλθῃ τοῦ κόσμου τούτου νὰ ἐκτελέσῃ πάντα τὰ καθήκοντά της, κατῆλθεν ἀμέσως τοῦ Παρθενῶνος καὶ ἐξελεθούσα τῆς Ἀκροπόλεως, ἠμῆτέρ μου, εἶπεν, ἀνάμεινόν με ἰδῶ αὖριον, καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὰ νοσοκομείον ἄγουσαν.

Ἐκεῖ που πλησίον συνήντησε τὸν Μιμίκον ἐξερχόμενον, ὅστις μόλις εἶδεν αὐτὴν ἐπλησίασε.

— Εἰρχόμενον πρὸς τὸν βασιλικὸν κῆπον νὰ σὲ ἴδω, τῆ εἶπεν ὁ Μιχαήλ.

— Καὶ ἐγὼ ἐξῆλθον ἀπὸ πρῶταις εἰς περίπατον, ἀπήντησεν ἡ Μαίρη, . . . ἐργασίαν βεβαίως τῶρα μέχρι τῆς μεσημβρίας δὲν ἔχεις;

— Δηλαδὴ ἔχω καὶ δὲν ἔχω, ἀλλὰ εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου, διαθέσον με ὅπως ἐπιθυμῆς.

— Εὐχαριστῶ, Μιχαήλ, ναι, σὲ θέλω σήμερον. Εἶναι ἀνάγκη, νὰ ἴδῃς μαζὺ μου.

— Εὐχαριστῶς, ὅπως ἐπιθυμῆς.

— Ἄγωμεν ἐντεύθεν ἵνα περιπατήσωμεν.

Καὶ ἔλαβον ἀμφότεροι τὴν πρὸς τὸ Νεκροταφεῖον ἄγουσαν.

(Ἔπεται συνέχεια.) Ροῦς.

Η ΤΡΙΠΛΗ ΓΑΛΗΝΗ

Ἐλεγεν ἡ Δυστυχία, πρὶν κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν, πρὸς τὴν Ἑλληνίδα Σοφίαν, πρὸς τὸν Ποιητὴν αὐτῆς: « Δέσποτα, εἰς ὃν ὀφείλει τοῦ ἡλίου ἡ ἀκτίς τὴν χροστὴν μαρμαρυγὴν, λῦσόν μοι τὴν ἀπορίαν.

Εἰς τὸ κύμα τοῦ πελάγους ἔδωκε τὴν τρικυμίαν, καὶ τὸ κύμα ἕξογκοῦται φοβερὸν καὶ ἀφροβόλον, πλὴν τῷ ἔδωκε δασυτάως καὶ τὴν νῆμεμον γαλήνην, καὶ αὐτὴ ἐξεμμενίζει τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν μῆριν καὶ τοῦ Ὀυρανοῦ τὸν χόλον.

« Ἄλλ' ἡ κοινωνία, Πλάστα, εἶνε πέλαγος δεινὸν καὶ δεινότερον τοῦ πότους, καὶ ἐγὼ ἐντὸς αὐτοῦ εἶμαι ὡς ἡ τρικυμία. — εἶμαι πλήρης κοπετοῦ καὶ σακρούων ἀλγυινῶν! . . .

Δέσποτα, δὲν θὰ ἐκτείνῃς καὶ εἰς τοὺς κυματισμούς μου τὸ μειδίαιμα γαλήνης; » Καὶ ὁ Πλάστας ἀπεκρίθη: « Τέκνον τῶν Παραπτωμάτων, πρὶν σὺ εἴδῃς εἰς τὴν ἐκπᾶσα τριπλήν γαλήνην, τὴν Ἑλίδα καὶ τὸν Ἰαννον καὶ τὴν Ἑλεμυσύνην, ἐνεκα τῶν σῶν κυμάτων! »

6 Ὀκτωβρίου 1883. ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΙ' Η ΦΥΣΙΣ

Ἐὰν ἴδῃς τὰ χρόνια πῶς περνοῦν καὶ πίσω δὲν γυρίζουν, τὰ νεῖα πῶς μαραινοῦνται ὡς τὸ βλαττοῦς τὸ θέρος; φεύγει ἡ ἀνοιξὶ γοργὰ τῆς νεότητος, μὲ παιγιδίμα γελοιότη' ὁ δόλιος ἀνθρώπος καὶ δὲν καταλαβαίνει, πῶς φεύγουσε μαζὺ μ' αὐτὴν παλινκαρτὴ καὶ ἀνδρεία, καὶ τὸν πλακῶνον μονομιάς γεράματα καὶ πόνοι!

Ἄχ σκύλλα φύσι! μητροῖά 'ς ἐμᾶς 'ς ὅλη τὴν κτίσιν δὲν εἶσαι μόνον ἡγεμονική, δὲν μᾶς πονεῖς ὡς μίαν; μόν' μᾶς γελᾷς μὲ ἐποχὰς, μ' ἀνοιξὶ καὶ χειμῶνα, μὲ θέρος καὶ φθινόπωρον μὲ πωρικὰ καὶ ἀθήνα. Κί' ἡ γῆς π' ἐτάχθη σκλαβία σου πάντα νὰ σὲ δουλεύῃ, καὶ ἐκεῖνη σ' ἐδωρήθηκε καὶ βαρυσανασταίνει πότε τὴν θέλει πράσινη, πότε νὰ λουλουδίξη, πότε ξεροὴ κατῆρη καὶ πότε γλωμασμένη Ἴν ἄνθρωπο τὸν δυστυχῆ, πούναι Θεοπλασμένος, καὶ ἐκεῖνον τὸν παιζογέλας μὲ τὰ κενεμάτά σου παῖδι τὸν θλίψεις καὶ γελᾷς, ἄνδρα τὸν καμαρῶνεις, γέροντα τὸν συγμένεσαι καὶ τὸν παραμορφώσεις; καλὰ καὶ αὐτὸς σ' ἐνόησε καὶ μ' ἕνα τὴν τραγοῦδι: σὲ ζωγραφίζει διςτιχο, καὶ σὲ καλοπληρόνει: « Στὰ ὄρη 'βγαίνω καὶ θαρῶ τὴν ἀτιμὴ τῆ φύσι, τὸ ἄλλοί μου τὸ κορμὶ ποῦ θέλει καταστήσει! » Στὸ κρῦν μὴνιμα δῦσταυε ἀνάπαυσι θὰ εὔρησ; 'ς αὐτὸ θὰ λώσῃ τὸ κορμὶ τὰ κίλλη καὶ τὰ νεῖατά. 'ς τὸ χῶμα θὰ καταστραφῇ ἡ λογικὴ καὶ ἡ κρίσι, καὶ θὰ σθεσθοῦν ὡς τὸ κηρί τὰ τῶσα ὄνειρά σου!

Μονὰχα δύο ἀνθρώποις 'ς τὴν κόσμον πάντα μένουσ, παρὲ τους δὲν δοκίμασαν γεράματα καὶ πόνοσ; καὶ τριὰ μὲν, δὲν ἄσπρισε ποτὲ ἄπ' τὰ μαλλιά τους ἂν καὶ μετροῦν χρόνια πολλὰ πούλθαν 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον ἢ μὲν κρατεῖ 'ς τὸ χέρι της σπαθὶ ἀκονισμένο, καὶ ἡ ἄλλη τρέχει φτερωτὴ μὲ τὸν σταυρὸ 'ς τὸν ὦμο. Ποῖά μίνα ταχα γέννησε καὶ ποῖος εὐτυχισμένος πατέρας, τέτοιας λιγεραῖς παρθέναις ἀδερφέδες; πατέρα ἔχουσε τὸ Νοῦ, μίνα τὴν φαντασία, ἀγέννηταις, ἀδύσχαταις 'ς τὸν κόσμον βασιλεύουσαν αὐταῖς τοῦ Χάρου μερτικὸ ποτὲ δὲν θὰ γενόναε, θὰ εἶναι πάντ' ἀθάναται καὶ ἡ γῆς δὲν τὰς φάγη!

Ἐρεθεῖς τὰ μάτια σου; θνητέ! γιὰτὶ δὲν βλέπεις; σῆκωσε τὸ κεφάλι σου καὶ μὴν τὸ μίχνης κάτω σ' ἐυάραναν ἢ συλλογιαῖς καὶ τ' ἄδικο συμφέρον, καὶ δούλος ἐκατάντησε τοῦ πομπεμένου πλούτου. Ὁ πλοῦτος δὲν σ' ἀγάπησε ποτὲ μὲ τὴν καρδίαν του, — γιὰτὶ δὲν ἔχ' αὐτῆς καρδιά, αὐτὸς δὲν ἔχει σπλάγγνα, — μὲν σοὺ μαρμαίρει τῆς ψυχῆς τῆς ἀρεταῖς, τὴν δόξα, καὶ σ' ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν νοῦν τὰς ὑψηλὰς ἰδέας! εἰσὲνα σ' ἔπλασ' ὁ Θεὸς πάντα φηλὰ νὰ βλέπῃς, τὰ χαμηλὰ τὰ ταπεινὰ δὲν τῆκαμε γὰ σένα. Κόττα φηλὰ καὶ ἀνάπνευσε ἐλευθερίας ἀέρα, καὶ ἴδες τῆς δύο ἀδερφεῖς τὴν Πίστι τὴν Πατρίδα; πῶς σὲ θαροῦν γλυκὰ γλυκὰ καὶ πῶς σὲ καμαρώνουσ, καὶ πῶς σὲ σφίγκουσ ἡγεμονικᾶ μὲσα 'ς τὴν ἀγκαλιὰ τους; ἡ μίλ σου τρέπει τὴν καρδίαν μὲ γάλα τῆς ἀνδρείας, καὶ τ' ὄνομά σου ἀθάνατο κρατεῖ 'ς τὴν ιστορία; καὶ ἡ ἄλλη στάζει 'ς τὴν ψυχὴν παρηγοριὰ καὶ ἔλπιδα, καὶ σοὺ μορρῶν' αἰώνιο καὶ ἀθάνατο τὸ πνεῦμα.

Αὐταῖς ἀγάπησαν, αὐταῖς! εἰς τὰ καλὰ τὰ χρόνια, οἱ ἐνδοξαῖοί μας πρόγονοι καὶ ἔτινασ φωστῆρες, καὶ ἐφώτισαν καὶ ἠμέρυσαν ὅλην τὴν οἰκουμένην, καὶ ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς γῆς ὡς ἄνθρωποι τοὺς δοξάζουσι! Καὶ ἕταν οἱ Ἄγαρνοὶ ἐπάτησαν ποδᾶς 'ς τὸν τόπο μας, τὸν ὄλορρο τὸν πολυτακουσμένο, συννέρισαν ὁ οὐρανὸς καὶ ἔθῃκωσαν ὁ ἥλιος; ὅλα τὰ φῶτα ἔσβυσαν εἰς τῆς σκλαβιάς τὴν ὄλιθα. Τότες αὐταῖς δὲν ἔμειναν μὲ χέρια στυαυρωμένα; μόν' ἐτρέξαν καὶ ἐφώτισαν γενναίως καλογέρονσ, — ποῦ σήμερα τοὺς ἔρίζουσε καὶ τοὺς περιφρονοῦσε; — καὶ ἔσωσαν τὴν γλώσσά μας, τὸν ἔθνισμὸν, τὴν Πίστι, καὶ ἀγάλη; ἀγάλια ἔσκαρπῖσαν τὸ σκότος τῆς δουλείας! Καὶ 'ς τὰ βουνὰ ἀνάδερσαν ἀματωλοὺς καὶ κλέφταις. π' ἐκράτησαν τῆς λευτεριάς τὸ λάβαρο ὀλόρθο, καὶ ἐξύπνησαν τοὺς ἀδερφοὺς ἀπ' τῆς σκλαβιάς τὸν ὕπνο! καὶ ἔκαμαν οἱ παπποῦδες μας αὐτὸ τὸ μέγα θαῦμα, ποῦ δὲν θὰ ξαναγείνη πλεὰ ποτὲ εἰς τὸν αἰῶνα! !

Ποῦ ὡς καυμένη λεβεντιά! ποῦ ὡς γενναία πλάσι, νὰ ἴδῃς πῶς καταστήσαμε τ' ἀνάξια σ' ἐγγόνια! ὡς παρδοῖτες ἀθλιοὺς διαβαίνομε 'ς τὸν κόσμον, καὶ δὲν καταλαβαίνομε τὴν ἐδικὴ σου δόξα! Μᾶς εἰσιχάθη καὶ ὁ Θεὸς 'ἐν θέλει νὰ μᾶς ξερῇ, — γιὰτὶ καὶ Αὐτὸν τὸν ἔρίζουσε μ' τ' ἄχρειὸ μας στόμα; δὲν θέλομε νὰ ξεύρωμε γιὰ Πίστι γιὰ Πατρίδα, γιὰτ' ἐπαρλογησάμε ὡς τ' ἄλογα τὰ ζῶα; Τὰ πλοῦτ' εἰν ἡ Πατρίδα καὶ ἡ Πίστι τὸ συμφέρον, ὡς νᾶμασται Ἀθίγγανοι ὡς νᾶμασται Ὀβραῖοι; τὰ γράμματα ποῦ μάθαμε ἀντίς νᾶ μᾶς φωτίσουσ, μᾶς ἐσκοτίσαν τὸν νοῦ, μᾶς τῶφλωσαν τὰ μάτια; Ἐὰ ἴδες κατάρρα Θεοκί; γιὰ ἴδες ὄργη Κυρίου, τότε ποῦ πνεῖ ὁ γλυκὸς τῆς λευτεριάς ἀέρας; ἀπελπισμένη οἱ τρέχομε εἰς τῆς ζωῆς τὸν ὀρόμ, χωρὶς νὰ καταλαβῶμε γιὰτὶ ὄρθαμε 'ς τὸν κόσμον; καὶ εἰς τὴν ἀπελπίσσια μας ἄλλοῦ δὲν κατανοῦμε, μόν' ἂν ἄλληλοσφάζωμαστε καὶ νὰ αὐτοκτονοῦμε;

Αὐγούστου 1893. ΙΩ. ΜΠΡΑΒΟΣ Ἀθηναῖος

ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΣΥΝΗΣ

Ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τῆς 1ης Μαΐου. Εὐδαίμων κόρη, σήμερον π' ἡ φύσις ἐορτάζει. Καὶ ἀναγγέλλει μὲ χαρὰν τοῦ ἕαρος τὸ θάλλος, Σήμερον, ὅπ' ὁ ὀφθαλμὸς παντὸς θνητοῦ θαυμάζει. Τὰ θελλήτρα τῆς φύσεως καὶ τὸ λαμπρὸν τῆς κάλλος;

Πετῶ καὶ γὼ πλησίον σου ταχύς, φαῖδρος καὶ πάλιν, κάτωθεν τοῦ κοιτύνοῦ σου νὰ ψάλω γλυκυφώνως. Νὰ σ' ἀφύπνησ' ἐκ τοῦ γλυκοῦ ὕπνου σου τὴν ἀγκάλην, Καὶ νὰ φανῆς πλησίον μου ἐν μέσω τοῦ ἀνθῶνος.

Ἐκεῖ... ὠραία φίλη μου με ἄνθη νὰ κοσμήσω
 Τὴν προσφιλὴν σου κεφαλὴν, τὸ μέτωπον τ' ὠραῖον
 Καὶ εὐτυχῆς πλησίον σου στιγμὰς τινὰς νὰ ζήσω,
 Εἰς τοῦ Ζεφύρου τὰς πνοάς, στ' ἄρωμα τῶν ἀνθέων.

Πρῶτῃ Μαΐου σήμερον ἡ Κόρη δὲν ὑπνώττει!
 Ὁ Νέος μένει ἀγρυπνὸς ἀπὸ τὴν προτεραίαν
 Εἰς τοὺς ἀνθῶνας ἐξαλλοὸς σπεύδει ἐκεῖ, διότι
 Τὴν νέαν ὅπου ἀγαπᾷ θὰ εὕρῃ τὴν ὠραίαν.

Ὅλοι πρῶτ' ἐγείρονται σήμερον ἐκ τῆς κλίνης,
 Καὶ σπεύδουν εἰς τὴν ἐξοχὴν ἀνθ' εὖσομα νὰ δρέψουν
 Νέοι καὶ νέαι σήμερον με κλῶνα τῆς μεραίνης,
 Μὲ ἴα καὶ με νάρκησον τὰς κεφαλὰς νὰ στέψουν.

Παντοῦ τραγοῦδια καὶ χαρὰ καὶ ἄσματ' ἀηδόνων
 Ἀκούονται στὴν ἐξοχὴν, στὰ ἄλση, στοὺς λειμῶνας,
 Πανύγηριν ἠδονικὴν ἐρωτικῶν ἀγῶνων,
 Τελεῖ τὸ ἔαρ σήμερον σ' αἰθαλαεῖς ἀνθῶνας.

Ἐν Καίρῳ τῇ 1ῃ Μαΐου 1893

I. Π. Π.

Τῆς ΕΞΟΧῆς ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΙ
 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ
 ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΗ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1893

Ἡ «Φύσις» π' ἐξετίμησε τὸ τάλαντον τῆς τέχνης
 Ὅσοι αἱ Μοῦσ' ἐχάρισαν πρὸς σέ, ὦ καλλιτέχνις,
 Καὶ σὺ τὸ καλλιόργησες με ἔρωτα καὶ ζῆλον,
 Καὶ μᾶς θυμίζεις τοὺς κλεινοὺς, τὸν Σοφοκλῆ καὶ Αἰ-
 [σχύλον,
 Τὸν Εὐρυπίδην καὶ λοιποὺς τῆς τραγωδίας μεγάλους,
 Ὅπου μᾶς φέρεις ἐποχὰς κλεινὰς καὶ χρόνους ἄλλους,
 Ἡ «Φύσις» ποῦ ἐξύμνησε τὰ φυσικὰ σου δῶρα,
 Σοῦ χύνει φῶδ' ἀμάραντα ἔς τὴν κεφαλὴν καὶ τῶρα.
 Εἶναι μικρὰ ἀπέναντι τῆς τέχνης σου τῆς θείας,
 Ἀληθινὴ Γαλάτεια καὶ τύπε τῆς Μηδείας!
 Τὸ θέατρον ἔς τὰ σπάρρανα ἦτον πρὶν σὲ γνωρίσῃ,
 Δι' αὐτὸ σὺ ἐγεννήθηρες, καὶ αὐτὸ διὰ σέ θὰ ζήσῃ!

Περιοδικὸν «Η ΦΥΣΙΣ»

ΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΣ ΚΑΙΡΟΣ

Δὲν με πειράζει ἂν ἀπλώνει
 Ἐξω ὁ χειμῶνας καταχνιά, σύννεφα, καὶ κρυάδα.
 Μέσα μου κάμνει ἀνοιξί, χαρὰ ἀληθινή.
 Τὸ γέλοιο εἶναι ἀκτίνα, μαλαματένια ὄλη,
 ὡς τὴν ἀγάπῃ ἄλλο δὲν εἶναι περιβόλι,
 τοῦ τραγουδιοῦ ἡ ζέστη ὅλα τὰ χιόνια λιώνει.

Τί ὀφελεῖ ὅπου φυτρῶνει
 λουλούδια ἔξω ἢ ἀνοιξίς καὶ σπέρνει πρασινάδα!
 Ἐχω χειμῶνα μέσα μου ὡς ἡ καρδιά πονεῖ.
 Ὁ στεναγμὸς τὸν ἥλιο τὸν πιὸ λαμπρὸ σκεπάζει,
 ὡς ἔχεις λύπη ὁ Μᾶης με τὸν Δεκέμβρη μοιάζει,
 πιὸ κρύα εἶναι τὰ δάκρυα ἀπὸ τὸ κρῦο χιόνι.

Κωνσ. Φ. Καβάφης.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

233. Αἶνεγμα.

Κάτοικον Ἡγεμονίας, ἐκπατρίεις παρυθῆς,
 Εἰς ἀπότατόν τι μέρος—ποῦ Ἀμαζόνων ἢ πληθῆς,
 Ἄν ἐν ἰῶτα κ' ἓνα ἄλφα στ' ὄνομά του παραθέσης,
 καὶ τὸν τόνον του ἀλλάξῃς καὶ συγχρόνως μεταθέσης.

234. Αἶνιγμα

Τρία ἢ τετρά Ἑλληνικὰ
 καὶ ὄσθ' ὁμοίως Τουρκικὰ
 Κ' ἐν τοῦ σώματός σου μέλος
 —εἰς τῆς κεφαλῆς τὸ τέλος—
 Βασιλεῖα Ἀθηναίων
 καὶ τοῦ Κόδρου πρὸ ἀρχαίων,
 Εἰς τὴν μνήμην σου θὰ φέρουν
 Ἄν ἐγγείρησ' ὑποφέρουν.

235. Αἶνιγμα.

Τὴν κεφαλὴν καὶ τράχηλον
 ἂν τις μοῦ ἀφαιρέσῃ
 Καὶ μιὰ φιλή στὸν τόνον μου
 συγχρόνως παραθέσῃ
 Ἀπὸ θαδὸν Ὀλύμπιον
 με κάμει ὑποζύγιον.

236. Αἶνεγμα.

Τὰ πρῶτα τέσσερά μου ἐπίρρημα παράγουν
 Καὶ τ' ἄλλα τέσσερά μου ἐδῶ κ' ἐκεῖ σὲ ἄγουν
 Ἐκ τούτων δὲ τὰ τρία, σὲ κάμνουν νὰ μανθάνῃς
 Πᾶν ὅτι ἄλλοι λέγουν—εἰάν δὲν ἀποθάνῃς
 Τὰ δύο πάλιν ἐξ αὐτῶν, ζῶν τι θηλαστικόν.
 Καὶ προσλήψῃ ἐνδὲ μί, ἓνα τέτοιο τρωατικόν,
 Τὰ δὲ ὅλα μου ὀκτώ—χωρὶς πᾶ τὸ δανεικόν—
 Ἐν ἐκ τῶν θαλασσιῶν, τῶν πάλυ ἀρπακτικῶν.

Τατιάνα Π. Μ. Ζαδέ.

ΛΥΣΕΙΣ, ΤΩΝ ΕΝ Τῷ 12ῳ ΦΥΛΛῳ
 ΑἶΝΙΓΜΑΤΩΝ

228. Αἶνεγμα. Κεφαλὴ—Μέτωπον—Ὄφρεῖς

—Ὄμμα.—Μύτη.—Στόμα.—Χεῖλη.—Ὄδους.—Χεῖρ.—Ποῦς.
 Ἐβλυσαν αὐτὸ, ἤδεσπονίς Λουκία Τσορώνη, ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Π.
 Καραβίας ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Ν. Διονυσίου ἐκ Πειραιῶς.

229. Γρίφος.—Πορθημεῖ τὸ ἀπειλούμενον, ἐπανερχεται καὶ
 παραλαμβάνει ἐν τῶν δύο ἄλλων, τὸ ἀποβιάζει καὶ ἐπιβιάζει
 τὸ πρῶτον πορθημεῖν, τὸ ὅποιον ἀποβιάζει εἰς τὴν πρῶτην θέσιν,
 παραλαμβάνει τὸ τρίτον, τὸ ἀποβιάζει εἰς τὴν ἑνῶτι δῶτην καὶ
 ἐπανερχεται μόνος καὶ παραλαμβάνει καὶ τὸ ἄλλο, καὶ οὕτως οὐ-
 δέποτε ἀφῆκε μόνον τὸ ἀπειλούμενον μετὰ τῶν ἀπειλούντων.

Ἐβλυσαν αὐτὸ ἡ δεσποινίς Λουκία Τσορώνη ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Π.
 Καραβίας ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Ν. Διονυσίου ἐκ Πειραιῶς.

ΑΔΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ».

Ν. Φ. Πειραιῶ. Σὰς ἐπεστρέψαμεν τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἀπεστεί-
 λαμεν φύλλα ἐπὶ συστάσει ὡς γράφετε.—Δ. Π. Λαμίας. Σωσάνναν
 Ῥωμῶ σὰς ἀποστέλλομεν προσεχῶς.—Ν. Σ. Δίβρον. Ἐπιστολαὶ
 σὰς ἐλήφθησαν. Σὰς ἀπαντῶμεν λίαν προσεχῶς.—Κ. Β. Δ. Πάτρας.
 Ἐχει καλῶς πλὴν δὲν ἐλάβομεν εἰσὶ ἐντολὴν νὰ ἀποστέλλομεν
 φύλλα αὐτοῖσι, ὑπὸ Πρακτορείου.—Θ. Τ. εἰς Φανερόν. Ἐγγραφαὶ ἀπὸ
 1ης μέχρι τῆς 15ης Σεπτεμβρίου.—Κ. Φ. Κ. Ἀλεξάνδρεια. Δὲν
 κατεχωρήθη ἐλλείψει χωροῦ, οὐχ' ἦτον ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ πα-
 ρόντι.—Α. Η. Π. Κέρκυραν. Ζητούμενον φύλλον σὰς ἀπεστείλαμεν.
 Δ. Θ. Ρουσόπολιος. Ἐπιστολὴ μετὰ συναλλαγματικῆς ἐλήφθη-
 σαν. Συνδρομητὰ ἐνεγράψαν, προσεχῶς γράφομεν, εὐχαριστοῦμεν
 πολὺ.—Η. Π. Μ. Ἀμβότρον. Ἐπιστολαὶ σὰς ἐλήφθησαν. Σὰς ἀ-
 πηντήσαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν ὑμῖν τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὄθωνος, ἀ-
 ναμείνομεν ἀπάντησίν σας.—Βίλληρητῆ Ἐνταῦθα. Ἐχετε δίκαιον
 πλὴν ἀποροῦμεν διὰ τίτλον τὸν ὅποιον τοῦ δίδετε, ἐνῶ ἡμεῖς οὐδέπο-
 τε τῷ ἐδώκαμεν. Εἴμεθα πολὺ ἐπιφυλακτικοὶ εἰς τοῦτο πρὸς ὄλους.
 Τ. Γ. Ἀλεξάνδρεια. Ἐλήφθη δελτάριόν σας, ἀπηντήσαμεν καὶ ἀ-
 ναμείνομεν προσεχῶς ἐμβασμά σας, διότι δὲν νὰ συμμερίζησθε τῶν
 ὑποχρεώσεών μας.—Γ. Ι. Πάτρας. Ἐπιστολαὶ ἐλήφθησαν καὶ σὰς
 ἀπηντήσαμεν.—Β. Μ. Σεβρεκίχ. Συνδρομὴν ἐλάβομεν εὐχαρι-
 στοῦμεν πολὺ καὶ καλῶς ἐπράξατε, προσεχῶς γράφομεν.—Α. Β.
 Φάρσαλα. Δελτάριον ἐλήφθη ἡσυχεῖτε καὶ λίαν προσεχῶς γράφο-
 μεν.—Κ. Α. Κόλον (Ἀμερικῆς.) Ἐπιστολὴ καὶ γραμματόσημα ἐ-
 λήφθησαν, διευθυντίς σας διορθώθη, ἡσυχεῖτε.—Α. Ρ. Ἄρταν. Δελ-
 τάρειόν σας ἐλήφθη, προσεχῶς γράφομεν καὶ ἀποστέλλομεν ζητού-
 μενα.—Χ. Π. Τ. Πρέβεζαν. Σὰς ἀπηντήσαμεν καὶ ἠλλάξαμεν διευ-
 θυνταί σας ὡς γράφετε, ἤδη ἀναμείνομεν ἰδηγίας σας.—Α. Β. Σῆρον.
 Ἐπιστολαὶ καὶ ποιημάτια ἐλήφθησαν, θὰ καταχωρίσωμεν ὡς γράφε-
 τε τὸ δεύτερον. Ἀναμείνομεν ἐμβασμά σας.—Η. Κ. Σῆρον. Ἐπι-
 στολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.